

1927 onder Emil Orlik in de graphische klasse der Berlijnsche Academie. Waar anderen jaren over zwoegen, dit jonge meisje bereikt het in één slag. Zij is geen moderniste in dien zin, dat zij een stijlprincipe aanhangt. Van het cubisme is niets in haar werk te vinden noch iets van latere stroomingen. Haar vorm is die van de allergewoonste werkelijkheid en geheel vrij van het pedantisme en de valsche bescheidenheid der „Neue Sachlichkeit“. Haar coloriet is blank en licht en heeft soms een fijnheid, welke haar oorsprong vindt bij Cézanne. En daarmee schildert zij haar modellen met een waarlijk verbluffende zekerheid; met een krachtige, schier mannelijke toewijding en vaak (niet steeds) met een groote innigheid. Wie eens even let op de handen dezer portretten zal al gauw ontwaren, hoe begaafd Ilse Ruth Voigt is. Die handen zijn vol ziel en karakter en prachtig van model. Spelenderwijs lijkt dit alles gedaan, maar welk een kunnen zit daar achter! Er is hier ook een groot liggend naakt (jong meisje); het is niet beter te prijzen dan door te zeggen, dat het Sluyters evenaart.

Zij is ook beeldhouwster en vooral een kleine vrouwekop van een geheimzinnige bekoring bewijst, hoe kranig deze jonge vrouw werkt.

Men wordt een beetje bang bij zooveel vroegtijdige knapheid. Ilse Ruth Voigt zou de eerste niet zijn, die als slachtoffer van haar knapheid viel. Moge zij niet verloren gaan in haar techniek en haar gevoel zuiver houden; dan staat haar een prachtige toekomst te wachten. J. S.

NINI THEILADE.

Een nieuwe, zeer jeugdige — als haar leeftijd wordt veertien jaar vermeld — ster aan den danshemel. Een kind nog met gratie en bevalligheid, met lenigheid en argeloosheid aan haar leeftijd eigen, maar daarbij in techniek en optreden een zekerheid en geraffineerdheid van een ballerina. Zij is voor ons soms een sterretje, waarin wij de toekomst van een groote ster kunnen bespeuren, en dan weer een vroolijk naïef kind, dat danst met de uitbundigheid en de onbestudeerde, aangeboren souplesse van de jeugd.

Bij Niddy Impekofen, met wie wij haar onwillekeurig vergelijken, was het 't dartele, guitige, soms overmoedige dat aan haar dansen de bekoring gaf, en waarin een goddelijke vonk aan dit kinderlijke een wondere schoonheid wist te geven. Bij Nini Theilade zien wij echter iets geheel anders, daar is het kind, dat in een Pierette van Grieg, in een Grotteske van Debussy nog wel eens uit den band springt; al een volwassen mensch in miniatuur. En wat zij in deze phase geeft, is zeer zeker naast een technisch kunnen, van een zeer groote bekoorlijkheid. Er zit een classieke traditie reeds in, die aan het Russische ballet herinnert, een élan en charme